

Momentky haiku.
Jako když jemně stiskneš
fotoaparát.

Když sfouknu svíci,
knot ještě chvíli čadí.
Marné vzpomínky.

V hlavě má guláš,
a to je trapné, je-li
vegetarián.

Proč si prohlížíš
ty staré časopisy?
Utoneš v Kdysi.

Zakaboněné
cizí podal jsem růži.
Odmítla. Prý proč?

Jen tak, ty smutná,
na příští hrob tvých vrásek,
odpověděl jsem.

Koňská kopyta
na asfaltu pod oknem.
Další den umřel.

Věřil jsem, že mi
mává motýlek štěstí.
Ale byl to mol.

Dlouhatánský déšť
odplavil spoustu smetí
a jednu slečnu.

Ladím si vesmír:
šumí, burácí, mlčí,
všechno současně.

Jdu za svobodou:
vypínám televizi
uprostřed filmu.

Vidět anděla?
Stačí, když se podívám
něžně na tebe.

Průhledná voda,
a hle, její sok plamen
je též průhledný.

Neplačte pro mě.
Byl jsem tu na zkušené.
S výučním listem

půjde mi to líp,
až se vrátím. Pokud se
znovu potkáme.

Můjbože, za zdí
sténá šukaná slečna,
a já závidím.

Zalévat růže?
Výborně! Ale stejně
přej i kopřivám.

Stával tady dub
k objetí šesti paží
a pod ním stezka

úzká jak stužka
z kloboučku první lásky,
plná ještěrek.

Neopouštěj mě,
jsem, jakéhos mě stvořil.
Měls mě uhníst líp.